

RESSÒ DE LA PARAULA

Allò necessari, optatiu i superflu, en la política

Fem un discerniment serè, objectiu i, si pot ser, despassionat, de la situació política i de la postura que davant d'ella hem d'adoptar els catòlics. Ja ens deien els grans mestres de l'esperit que, quan les aigües estan agitades difícilment es veuen el fons del mar, les roques, els peixos, les algues...

L'observació serena i pacífica cospa les coses amb major objectivitat i, el més important, reconeix el pes o transcendència que cadascuna d'elles posseeix. Si a més a l'interior del qui ha de discernir no només són clares les idees, sinó que també es troben correctament ordenades, llavors és molt probable encertar en l'elecció.

És clar que, en el cas dels cristians, tant les idees, com el seu ordre, és a dir, el que anomenem «l'escala de valors», formen part de la seva moral social. Amb aquest bagatge el catòlic actua sobre la realitat política concreta. Ho fa com un ciutadà més, dins el marc democràtic, encara que sap que, de fet, la seva moral social no és plenament compartida per tots, pel mateix fet que no tots comparteixen la seva fe, que és el seu fonament.

Les diferències entre una opció política i una altra, no són tant en els valors o drets que defensen, com en la manera d'establir la importància o la prioritat de cadascun. Tots signen la llista dels drets humans fonamentals, però no tots els classifiquen de la mateixa manera. Així, per a un cristià el dret —posem per cas— a conèixer la veritat (i, per tant, a una informació veraç) preval sobre el dret a la lliure expressió; o el dret a ser tractat amb justícia preval sobre el dret a la lliure creativitat individual; o el dret a la vida preval sobre el dret a la llibertat individual del qui pretén disposar-ne...

Quan es convoquen unes eleccions, el ciutadà ha de destriar què és el que

està en joc, quins drets o valors es pretén aconseguir i com s'articulen. Perquè les propostes dels partits poden fixar l'atenció sobre problemes que estan en primera línia de l'opinió pública, però que potser amaguen les qüestions més importants. Entre les propostes dels partits hom ha de saber destriar el que pertany a drets o valors irrenunciables, el que pertany a allò optatiu i a allò que simplement resulta superflu.

En concret, és molt més important el model de societat, d'economia, de convivència, de progrés (en definitiva, de món i de persona humana), que es pretén aconseguir, que el fet de ser un Estat independent o no. Allò forma

part del que és absolutament essencial i necessari, i això és optatiu. Advertim que alguns no admetran contraposar una cosa a l'altra, però és fonamental reconèixer que són dos valors de diferent ordre: la independència és objectiu legítim, però no garanteix necessàriament una societat més humana o més justa (almenys des del punt de vista de l'humanisme cristià).

A més en les propostes polítiques hi ha bastants elements que es poden considerar «superflus», encara que els partits, com passa amb els productes del mercat, considerin que són necessaris de fet. Em refereixo a l'«embolcall» de la proposta política: la imatge, la retòrica, l'impacte psicològic, etc. El ciutadà ha de copsar què és forma i què és contingut real en la proposta política.

Massa sovint allò superflu emmascara l'essencial i allò optatiu suplanta allò necessari. Només la fermesa en el que és essencial pot fer-nos dialogants i tolerants en el que és optatiu, fins a acceptar i consentir en allò que és superflu.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Temps, també, per a Déu

Estem començant el curs. És moment d'estructurar les activitats familiars: les sessions al gimnàs, l'anada setmanal a la gran superfície per comprar els queviures —o quin dia fer-ho per internet—, el voluntariat a la Càritas parroquial, les activitats extraescolars dels fills, la sessió de catequesi de primera comunió de la petita... i el temps per a la pregària personal i per a la familiar.

Poc o molt, cadascú sap el que pot i ha d'esmerçar-hi: hem de destinar un temps al nostre diàleg amb Déu, a la nostra conversa senzilla amb Aquell que des de sempre ens estima, ens acompanya i vetlla per

nosaltres. Hem de donar-li gràcies per la vida, per tot el que posa al nostre abast i que ens ajuda a viure, per les persones que ens acompanyen en el nostre caminar per la vida, pels dons que ens ha donat, pel bé que fa en nosaltres i a través nostre, per...

Principi de curs, temps de planificació, també de la vida de fe. Els adults hem de preveure el desenvolupament de la nostra vida espiritual —el què, el com i el quan— i hem de preveure com ajudarem els més joves perquè s'iniciïn en aquesta dimensió, perquè la treballin i la facin créixer, perquè coneguin Jesús, l'estimin i el segueixin.

Hi ha pares que resen amb els fills el pare-nostre abans de passar la porta amb les motxilles a l'espatlla cada matí; altres dins el cotxe mentre van cap a l'escola, d'altres fan el senyal de la creu tot començant el dia en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, mentre baixen amb l'ascensor... Hi ha molts moments que afavoreixen una joiosa pregària familiar: la benedicció de la taula sempre, però sobretot quan tots hi som al voltant; una senzilla pregària el diumenge al vespre o un altre dia avinent de la setmana que els fills, quan es van fent grans, preparen per torns; la pregària d'abans d'anar a dormir i la dels més petits

acompanyats del pare o la mare o de tots dos; la pregària ocasional quan anem d'excursió i arribem al cim o quan trobem una ermita o un bell paisatge... I, també, en quina celebració de l'eucaristia participarem el cap de setmana. «Siguen fervents d'esperit, serviu al Senyor! Que l'esperança us ompli d'alegria. Siguen pacients en la tribulació, constants en l'oració» (Rm 12,11-12). Les possibilitats són moltes. Convé no deixar-ho per un altre moment. El temps passa, els infants i adolescents es fan grans i el temps passat no es pot recuperar. Els pares sembren...

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Lo necesario, optativo y superfluo, en la política

Hagamos un discernimiento sereno, objetivo y, a ser posible, desapasionado, de la situación política y de la postura que ante ella hemos de adoptar los católicos. Ya nos decían los grandes maestros del espíritu que, cuando las aguas están revueltas difícilmente se ven el fondo del mar, las rocas, los peces, las algas...

La observación serena y pacífica capta las cosas con mayor objetividad y, lo más importante, reconoce el peso o trascendencia que cada una de ellas posee. Si además en el interior de quien ha de discernir no sólo están claras las ideas, sino que también se encuentran correctamente ordenadas, entonces es muy probable acertar en la elección.

Claro que, en el caso de los cristianos, tanto las ideas, como su orden, es decir, lo que llamamos «la escala de valores», forman parte de su moral social. Con este bagaje el católico actúa sobre la realidad política concreta. Lo hace como un ciudadano más, dentro del marco democrático, aunque sabe que, de hecho, su moral social no es plenamente compartida por todos, por lo mismo que no todos comparten su fe, que es su fundamento.

Las diferencias entre una opción política y otra, no están tanto en los valores o derechos que defienden, cuanto en la manera de establecer la importancia o la prioridad de cada uno. Todos firman la lista de los derechos humanos fundamentales, pero no todos los clasifican de la misma manera. Así, para un cristiano el derecho —pongamos por caso— a conocer la verdad (y, por tanto, a una información veraz) prevalece sobre el derecho a la libre expresión; o el derecho a ser tratado con justicia prevalece sobre el derecho a la libre creatividad individual; o el derecho a la vida prevalece sobre el derecho a la libertad individual de quien pretende disponer de ella...

Cuando se convocan unas elecciones, el ciudadano ha de discernir qué es lo que está en juego, qué derechos o valores se pretende conseguir y cómo se articulan. Porque las propuestas de los partidos pueden fijar la atención sobre problemas que están en primera línea de la opinión pública, pero que quizá ocultan las cuestiones más importantes. Entre las propuestas de los partidos uno ha de saber discernir lo que pertenece a derechos o valores irrenunciables, lo que pertenece a lo optativo y lo que simplemente resulta superfluo.

En concreto, es mucho más importante el modelo de sociedad, de economía, de convivencia, de progreso (en definitiva, de mundo y de persona humana), que se pretende conseguir, que el hecho de ser un Estado independiente o no. Aquello forma parte de lo que es absolutamente esencial y necesario, y esto es optativo. Advertimos que algunos no admitirán contraponer una cosa a la otra, pero es fundamental reconocer que son dos valores de distinto orden: la independencia es objetivo legítimo, pero no garantiza necesariamente una sociedad más humana o más justa (al menos desde el punto de vista del humanismo cristiano).

Además en las propuestas políticas hay bastantes elementos que pueden considerarse «superfluos», aunque los partidos, como ocurre con los productos del mercado, consideren que son necesarios de hecho. Me refiero al «envoltorio» de la propuesta política: la imagen, la retórica, el impacto psicológico, etc. El ciudadano ha de captar qué es forma y qué es contenido real en la propuesta política.

Demasiadas veces lo superfluo enmascara lo esencial y lo optativo suplanta a lo necesario. Sólo la firmeza en lo esencial puede hacernos dialogantes y tolerantes en lo optativo, hasta aceptar y consentir en lo superfluo.

† **Agustín Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

10è aniversari de l'Església de St. Llop, a St. Andreu de la Barca

El passat 6 de setembre a les 11 h el bisbe Agustí va presidir l'Eucaristia en aquest temple, coincidint amb els 10 anys de la seva construcció.

A la celebració s'estrenarà el nou orgue de l'església, beneït pel senyor bisbe i va participar-hi la coral Ferran Sors. Al final l'Esbart Olesà va oferir la Moixigan-

ga d'Olesa i en sortir del temple una ballada dels Gegants de Sant

Andreu de la Barca va animar el fi de festa.

Pou de Sicar 2015

Els dies 4, 5 i 6 de setembre va tenir lloc aquest recés per a adults, en la seva segona edició. Va participar una vintena de persones, que van aprofundir el Llibre de l'Apocalipsi. El recés va permetre de tenir unes conferències de formació per a la comprensió evangèlica dels símbols en el Llibre i una aproximació des de l'oració personal, la reflexió comunitària, l'apropa-

ment al text i en especial la seva vivència des de la celebració litúrgica. Pou de Sicar és un espai d'oració i formació per a adults, que respon a la petició d'homes i dones que desitgen un espai de recés. S'hi ofereix materials, atenció personal, servei de guarderia i una experiència cristiana per retornar a l'ambient i vida diària havent crescut en la fe i havent fet una experiència de Déu.

Nou bisbe a Lleida

Avui, 20 de setembre, a les 17 h, pren possessió el nou bisbe designat pel papa Francesc per a la diòcesi germana de Lleida, Mons. Salvador Giménez Valls. Pren el relleu a Mons. Joan Piris, que va arribar a l'edat de la jubilació ara fa un any i escaig.

El bisbe Agustí i altres bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya hi assisteixen.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LA FAMÍLIA

Pare (I)

Avui ens deixem guiar per la paraula pare, una paraula més que cap altra amb valor especial per a nosaltres, els cristians, perquè és el nom amb què Jesús ens va ensenyar a anomenar Déu: pare. El significat d'aquest nom va rebre una nova profunditat precisament a partir de la manera com Jesús l'utilitzava per a adreçar-se a Déu i manifestar la seva relació especial amb ell. El misteri beneït de la intimitat de Déu, Pare, Fill i Esperit, revelat per Jesús, és el cor de la nostra fe cristiana. Pare és una paraula coneguda per tots, una paraula universal. El problema dels nostres dies no sembla ser ja tant la presència manfla dels pares, sinó més aviat la seva

absència, el fet de no estar presents.

Ara, vull dir a totes les comunitats cristianes que hem d'estar més atents: l'absència de la figura paterna en la vida dels petits i dels joves produeix llacunes i ferides que poden ser fins i tot molt greus.

El sentiment d'orfenesa que viuen avui molts joves és més

profund que no ens pensem. A vegades sembla que els pares no sàpiguen gairebé quin és el lloc que ocupen en la família i com educar els fills.

Dimecres vinent continuaré posant en relleu la bellesa de la paternitat.

(Dimecres, 28 de gener de 2015.)

Festivitat de la Mare de Déu de la Mercè

La Verge Maria, sota aquesta advocació, és patrona de tota la Província Eclesiàstica de Barcelona. Després de la subdivisió de l'arxidiòcesi de Barcelona i la creació de les noves diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, es van fer els passos oportuns a la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments i des del 2006 la Mare de Déu de la Mercè és patrona per a tota la nostra Província Eclesiàstica.

El dia de la festivitat, 24 de setembre, a les 10.30 h, el bisbe Agustí concelebrarà l'Eucaristia que tindrà lloc a la Basílica de la Mercè de Barcelona.

La festa de la Mercè també se celebrarà a la presó de Brians 1, a Sant Esteve Sesrovires, el dissabte 26 de setembre, quan el bisbe Agustí oficiarà una missa a les 11 hores amb interns i internes de la presó de Brians 1.

Aquest títol de la Mare de Déu dona nom també a l'orde religiós fundat l'any 1218 per sant Pere Nolasc, amb l'objectiu de redimir els cristians captius dels musulmans en aquella època.

Avui es dedica a l'assistència als «captius» d'altra mena de la nostra societat, essent molt actius especialment en l'àmbit de la pastoral en les presons.

Inauguració del curs al Seminari Conciliar

El dia 21 de setembre. El bisbe Agustí es reunirà a les 18 h amb els seminaristes de la diòcesi. Enguany, amb la incorporació aquest curs de Samuel Gutiérrez, de Sant Feliu de Llobregat, són 7 semi-

naristes majors. A les 19 h, juntament amb els seminaristes de Barcelona i el cardenal Martínez Sistach començarà l'acte d'inici de curs, que proseguirà amb l'Eucaristia i el sopar de germanor.

XXI Jornada catalana de voluntaris de Pastoral Penitenciària

Dissabte 3 d'octubre se celebrarà a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat aquesta jornada, que té caràcter anual i itinerant, recorrent les diverses diòcesis de Catalunya. És la segona vegada que té lloc al nostre territori.

El lema d'enguany és «Voluntaris: quixots del segle XXI? Reflexió ètica del nostre compromís de voluntaris». La ponència que abordarà aquesta temàtica la realitzarà el diaca Édison Fañanàs, doctor en teologia, que va realitzar la seva tesi sobre el volun-

tariat a les presons. El matí es completarà amb l'Eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, i a la tarda es farà una presentació del treball que a les diverses delegacions i capellanies de Catalunya es porta a terme.

La jornada està adreçada a tots aquells voluntaris que treballen en aquest àmbit pastoral i a qualsevol persona que estigui interessada en aquest tema.

Per a les inscripcions, adreceu-vos al SEPAP (Secretariat de Pastoral Penitenciària), t. 933 176 397, sepapenitenciaria@gmail.com.

AGENDA

► **Vots perpetus.** La germana Luz Yolima Paez Forero, carmelita de Sant Josep, pronunciarà els seus vots perpetus en una celebració que tindrà lloc el 24 de setembre, a les 17 h, a la Casa General de la congregació al barri d'Horta de Barcelona.

Les carmelites fundades pel bisbe Josep Morgades i per la mare Rosa Ojeda, natural de Vilanova i la Geltrú, tenen presència a Sant Feliu de Llobregat, amb el Noviciat i la Residència del Carme, d'assistència a ancians, a la comunitat de la qual forma part la germana Luz Yolima.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers. Dedicació a la Catedral de Girona (1038) a Santa Maria; santa Ifigènia, vg.; santa Celina, vg.

22. ■ Dimarts [Esd 6,7-8.12b.14-20 / Sl 121 / Lc 8,19-21]. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

23. □ Dimecres [Esd 9,5-9 / Sl Tb 13,2.4.6-8 / Lc 9,1-6]. St. Pius de

Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí; santa Tecla, vg. i mr., associada a Sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.

24. ■ Dijous (□ a Barcelona, St. Feliu i Terrassa) [Ag 1,1-8 / Sl 149 / Lc 9,7-9] Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesiàstica de Barcelona; festa de precepte a Barcelona ciutat); sant Gerard o Grau, bisbe.

25. ■ Divendres [Ag 2,1b-10 / Sl 42 / Lc 9,18-22]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva);

Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus).

26. ■ Dissabte [Za 2,1-5.10-11a / Sl: Jr 31,10.11-12ab.13. / Lc 9,43b-45]. Sants Cosme i Damià (anomenats els sants metges), germans bessons mrs. de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics; sant Nil, abat.

27. ■ Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Nm 11,25-29 / Sl 18 / Jm 5,1-6 / Mc 9,38-43.45.47-48]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüls, 1633).

Diumenge XXV de durant l'any

▶ Lectura del llibre de la Saviesa

(Sv 2,12.17-20)

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»

▶ Salm responsorial (53)

R. *El Senyor fa costat als meus defensors.*

Déu poderós, feu-me justícia, / salveu-me, pel vostre nom. / Escolteu la meva súplica, / escolteu les meves paraules.

Mireu com s'aixequen contra mi, / amb quina vil·lència em volen la mort. / No pensen en Déu. R.

Però és Déu qui m'ajuda, / i fa costat als meus defensors. / De tot cor oferiré sacrificis, / us lloaré, Senyor, perquè sou bo. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume

(Jm 3,16-4,3)

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau. D'on vénen entre vosaltres les lluites i les baralles? No vénen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres, no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc

(Mc 9,30-37)

En aquell temps, Jesús i els deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sapigués ningú.

Instruïa els seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies». Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa, els preguntà: «Què discutíeu pel camí?». Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important. Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots». Després féu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduría

(Sab 2,12.17-20)

Se dijeron los impíos: «Acechemos al justo, que nos resulta incómodo: se opone a nuestras acciones, nos echa en cara nuestros pecados, nos reprende nuestra educación errada; veamos si sus palabras son verdaderas, comprobando el desenlace de su vida. Si es el justo hijo de Dios, lo auxiliará y lo librará del poder de sus enemigos; lo someteremos a la prueba de la afrenta y la tortura, para comprobar su moderación y apreciar su paciencia; lo condenaremos a muerte ignominiosa, pues dice que hay quien se ocupa de él.»

▶ Salmo responsorial (53)

R. *El Señor sostiene mi vida.*

Oh Dios, sálvame por tu nombre, / sal por mí con tu poder. / Oh Dios, escucha mi súplica, / atiende mis palabras. R.

Porque unos insolentes se alzan contra mí, / y hombres violentos me persiguen a muerte, / sin tener presente a Dios. R.

Pero Dios es mi auxilio, el Señor sostiene mi vida. / Te ofreceré un sacrificio voluntario, / dando gracias a tu nombre, que es bueno. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago

(Stg 3,16-4,3)

Queridos hermanos:

Donde hay envidias y rivalidades, hay desorden y toda clase de males. La sabiduría que viene de arriba ante todo es pura y, además, es amante de la paz, comprensiva, dócil, llena de misericordia y buenas obras, constante y sincera. Los que procuran la paz están sembrando la paz, y su fruto es la justicia. ¿De dónde proceden las guerras y las contiendas entre vosotros? ¿No es de vuestras pasiones, que luchan en vuestros miembros? Codiciáis y no tenéis; mataís, ardéis en envidia y no alcanzáis nada; os combatís y os hacéis la guerra. No tenéis, porque no pedís. Pedís y no recibís, porque pedís mal, para dar satisfacción a vuestras pasiones.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 9,30-37)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se marcharon de la montaña y atravesaron Galilea; no quería que nadie se enterase, porque iba instruyendo a sus discípulos. Les decía: «El Hijo del hombre va a ser entregado en manos de los hombres, y lo matarán; y, después de muerto, a los tres días resucitará». Pero no entendían aquello, y les daba miedo preguntarle. Llegaron a Cafarnaüm, y, una vez en casa, les preguntó: «¿De qué discutíais por el camino?». Ellos no contestaron, pues por el camino habían discutido quién era el más importante. Jesús se sentó, llamó a los Doce y les dijo: «Quien quiera ser el primero, que sea el último de todos y el servidor de todos». Y, acercando a un niño, lo puso en medio de ellos, lo abrazó y les dijo: «El que acoge a un niño como éste en mi nombre me acoge a mí; y el que me acoge a mí no me acoge a mí, sino al que me ha enviado.»

COMENTARI

Fills de Déu, servidors de tothom

Costa ser fidel a Déu! Sovint els partidaris del Maligne busquen *posar un parany al just que ens fa nosa i és contrari a tot el que fem*. Amb el parany el malvat vol fer caure el just. El drama s'accentua quan el just veu que Déu no ho impedeix: és que Déu també vol fer caure el just? De cap manera!

El que Déu vol és comprovar l'autenticitat de les promeses d'amor que li fa el seu Poble: «*T'ha posat a prova per conèixer les inclinacions del teu cor i veure si observaries o no els seus mandaments*» (Dt 8,2).

Les dificultats ens vénen totes de fora? No! Sovint vénen de dins nostre: *D'on vénen les lluites i baralles? No vénen dels desigs de plaer en el vostre cos?* La solució és *la saviesa que ve de dalt: pacífica, compassiva i plena de bons fruits*. Certament l'autèntica saviesa ve de dalt perquè és fruit de l'Esperit de Déu; però, arrelant en el nostre cor, dóna *bons fruits* de justícia i de pau. Perquè en definitiva *pels seus fruits els coneixereu* (Mt 12,3).

Jesús ensenya solemnement: *Si algú vol ser el primer*—i destacar en el seu seguiment— *ha de posar-se el darrer fent-se el servidor de tots*. Com? El model a imitar és el «noi» de l'Evangeli a qui Jesús *posa al mig* en contrast amb els deixebles que *havien discutit quin seria el més important*, quan Jesús els acabava de dir per segona vegada que el seu camí era de Creu.

Aquest noi, a qui Jesús excepcionalment abraça amb signe d'estima, marca i simbolitza la doble actitud bàsica de l'autèntic deixeble de Jesús: fill de Déu i servidor de tothom. Qui *acull* i fa seu aquest estil de vida s'està identificant amb el Fill de Déu fet home i està acollint el Pare. És el resum de l'Evangeli: fills agraïts i obedients vers Déu; servidors vers tothom.

Mn. José Luis Arín